

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2131/2019
28.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лидија Миловановић, адвокат из ..., против туженог "Jevtović kars" d.o.o., са седиштем у Прељини, чији је пуномоћник Марин Благојевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4010/18 од 25.01.2019. године, у седници одржаној 28.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4010/18 од 25.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 240/18 од 04.09.2018. године, усвојен је тужбени захтев, па је поништено, као незаконито, решење директора туженог којим је тужиоцу, запосленом код туженог на пословима возача, отказан уговор о раду, услед технолошких, организационих и економских промена и обавезан тужени да тужиоца врати на рад, на друге послове који одговарају стручној спреми и квалификацији тужиоца. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 311.250,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 4010/18 од 25.01.2019. године, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18) и нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, док наводе ревизије да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12., Врховни касациони суд није ценио јер не могу бити ревизијски разлог, сагласно члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је решењем о отказу уговора о раду од 26.09.2014. године престао радни однос 30.09.2014. године, због технолошких, економских и организационих промена, без конкретизације тих промена због којих је тужиочево радно место укинато, а истог дана 30.09.2014. године тужени је примио у радни однос радника на пословима помоћног механичара који ће обављати и послове возача. Наведено решење о отказу од 26.09.2014. године тужилац је примио 30.09.2014. године, а тужбу у овој парници предао пошти у ..., препорученом пошљицом 25.11.2014. године, а у првостепени суд је приспела 27.11.2014. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилно је усвојен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито оспорено решење о отказу уговора о раду и обавезе тужени да тужиоца врати на рад, са закључком судова да је оспорено решење незаконито, будући да је тужени након отказа уговора о раду тужиоцу, примио новог радника ради обављања послова радног места тужиоца.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, према одредби члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 75/14), прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

У конкретном случају, из оспореног решења, произлази да је тужиоцу отказан уговор о раду због економских и организационих промена код послодавца, тако да је престала потреба за обављањем послова возача, које је тужилац обављао. Из списка несумњиво произлази да је у време процедуре давања отказа и непосредно након давања отказа тужиоцу постојала потреба за обављањем послова радног места возача, јер су други запослени у оквиру послова свог радног места обављали и послове возача. Поред наведеног, тужилац је поред примарног посла возача обављао и послове кошења, чишћења круга фирме, прања возила.

Супротно наводима ревизије, оваквом одлуком се не дира у право послодавца да спроводи организационе, економске и технолошке промене, нити се оцењује његова целисходност и оправданост. У овом поступку оцењена је законитост оспореног решења са становишта постојања оправданог разлога за отказ. Терет доказивања постојања отказног разлога и законитост процедуре давања отказа по основу технолошког вишка је на туженом. У конкретном случају тужени није доказао да је отказни разлог оправдан, јер у време доношења оспореног решења постојала је потреба за обављањем послова радног места возача, док о евентуалном престанку потребе за обављањем осталих послова које је тужилац обављао, послодавац не указује. Наиме,

имајући у виду наводе ревизије да је посао возача придодат пословима помоћног механичара на основу одлука туженог од 15.08.2014. године и 25.08.2014. године, побијано решење не садржи разлоге наведене у тим одлукама, како за послове возача, тако и за послове кошења, чишћења круга фирме, прања возила, које је тужилац обављао. Наиме, и у таквој ситуацији, када су послови једног радног места придодати пословима другог радног места потребно је применити критеријуме везане за стручност и умешност запослених на тим пословима и утврдити из којих разлога запослени испуњава, односно не испуњава критеријуме.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и материјално право које у конкретном случају треба применити, произлази да није било оправданог разлога за отказ уговора о раду тужиоцу, што побијано решење чини незаконитим.

Правилно су нижестепени судови одлучили и о захтеву тужиоца за враћање на рад, као правне последице незаконитог отказа, сагласно члану 191. став 1. Закона о раду, док другачија примена материјалног права у односу на овај захтев, како се ревизијом наводи, није основана.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да је тужба поднета суду по протеклу преклузивног рока од 60 дана, како је прописано чланом 195. став 2. Закона о раду. Неаргументованим наводима ревизије, којима се само изражава сумња у веродостојност исправе издате од јавног предузећа "Пошта Србије" од 08.12.2015. године, а која се односи на проверу статуса пошиљке РЕ .. РС, не може се оспорити истинитост онога што се у њој потврђује, сагласно члану 238. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић